QR

Obsah

Umění, hudba a literatura……04

Zapomenutý a nepochopený……04

Padlý anděl od Alexandra Cabanela……06

Astrologie a numerologie……08

Natální tabulka Vladimira Putina……08

Astrologie v antickém Řecku……...10

True Crime……..13

Vražedné přátelství, jež inspirovalo literaturu……....13

Ženy v literatuře……..15

Olha Kobyljanska……15

Lesja Ukrajinka……....16

Oksana Stefanivna Zabužko……...….17

O korzetech a lidech……..19

Mýty, 2. část……...……19

Obsah

Novinky ze světa filmů a seriálů……21
Ztracené město……21
Moon Knight……...21
Ready Player One……22

Móda v průběhu dějin……24
Makeup ve 20. století……..24

Novinky ze světa……26
Válka na Ukrajině……..……26

Recenze……28
Obraz Doriana Graye……..28
Kinetismus: 100 let elektřiny v umění……28
Pseudonym……..29
Venom: Carnage přichází……...30
The Secret History……....30
Evžen Oněgin – Alexandr Sergejevič Puškin……31
Sebevraždy panen……..32
Spider-man: Bez domova……..33
Dámský bavlněný underburst korzet HiGERMAN……...33
All for the Game: The Foxhole Court……..34
Stanislav Mráz – Edice “dramatické texty“……....34
Skleněný trůn – S. J. Maas……35
Řev – Cecelia Ahem……..36

Redakce časopisu QR……...37

Umění, hudba a literatura

Zapomenutý a nepochopený

Procházíme se po Olšanech a objevujeme neznámé příběhy. Tisíce lidí, tisíce životních osudů. Možná také na první pohled pouhá slova vytesaná do mramoru. Nicneříkající a velmi anonymní. Po zemřelých neštěkne ani pes. Nejtišší, ale zároveň nejhustěji zalidněné místo, které má sloužit jako náš důstojný poslední odpočinek. Je tomu opravdu tak?

Stavitel, živnostník, čestný měšťan, ale i matka, milovaná dcera, otec nebo manžel. Naší pozornost, mimo jiné, zaujme jistý Vladimír Donát, který je dle náhrobku navěky zaškatulkován jako básník. Narodil se na počátku 20. století a zemřel již ve 40. letech. Na internetu zjišťujeme, že napsal mimo jiné i pár prozaických děl. *Člověk je živ ze vzduchu,* jedno z jeho děl, popisuje a vypráví o životě „Mistra Anachrona“. Po dalším bádání se dozvídáme, že zmíněný „Mistr Anachron“ by se měl zakládat na skutečné osobě již zemřelého spisovatele Stanislava Mráze.

Stanislav Mráz se narodil v roce 1864. Celý život prožil v Praze. Jméno, které bylo použito v knize Vladimíra Donáta, „Mistr Anachron“, znamená něco neodpovídajícího, nesedícího do času (roku, století), ve kterém se daná skutečnost děje. Zkrátka dobová nepatřičnost, která vede k nepochopení. Už to samo může napovídat, jaký asi život Stanislava Mráze byl.

Po celý život ho provázela silná touha tvořit. Byl především dramatikem. Jeho tvorba se vyznačovala jedinečností, což byl možná jeden z důvodů, proč se ve své době nesetkal s úspěchem. Co člověka na první pohled zaujme je používání latinských výrazů. Dochovalo se pouhých jedenáct dramat. Mezi jeho nejznámější hry patří *Silná v zoologii*, která se jako jediná dočkala divadelního zpracování (až v roce 1989,

dávno po Mrázově smrti, díky lidem, kteří se pokusili jeho dílo oživit). Málokdy se mu naskytla příležitost pro publikování svých děl. Skoro vše byl nucen vydat na své náklady. To způsobovalo to, že mu nezbývalo moc peněz ani na základní lidské potřeby. Literatura pro něj byla vším. Zemřel hlady. Drtivá většina jeho práce posloužila jako topivo pro chudinu již den po jeho pohřbu. Stanislava Mráze připomíná snad už jen pamětní deska na domě, ve kterém žil.

Na kolik takových příběhů můžeme ještě narazit a kolik jich je už definitivně ztraceno? Zajímají vůbec někoho? Každý lidský život přispěl alespoň drobným dílem k tomu, v jakém světě žijeme…

- Marie Podrázká

Padlý anděl od Alexandra Cabanela

Všichni jsme asi už někdy viděli známý obraz Padlý anděl. Jaký je ale za tímto obrazem příběh? A kdo je jeho tvůrcem?

Alexandre Cabanel

Autorem slavného obrazu je francouzský malíř Alexandre Cabanel, narozen v roce 1823. Patřil k představitelům akademického eklektismu.

Témata Cabanelových děl byla odjakživa hlavně náboženská. Se svými obrazy Ježíše se proslavil a díky nim získal tzv. Římskou cenu, neboli stipendium pro studenty umění. Ovšem tato díla nevzbuzovala v divákovi skoro žádné silné emoce, Ježíšův pohled na Cabanelových obrazech byl spíše unavený.

V roce 1846 však Cabanel namaloval akt řeckého prince s atletickou postavou - Oresta, syna Agamemnona. Ale u společnosti toto dílo přineslo také spíše negativní ohlasy.

Jako reakci na odsouzení v Salon de Paris se Cabanel inspiroval Ztraceným rájem od Johna Milla a stvořil obraz anděla Lucifera. I když Salon Cabanela odmítl, umělec jim Lucifera zaslal a stal se tak vůbec prvním studentem, který vyobrazil samotného ďábla. Způsobil tak velmi povyku a radou byl odsouzen. Trvalo mu další tři roky, než si kritiky získal na svou stranu. To se mu podařilo s dílem The Death of Moses (Smrt Mojžíše).

Padlý anděl

Obraz pochází z roku 1847 a Cabanel ho namaloval ve svých 24 letech, byl tedy stejného věku jako je na jeho obraze Lucifer. Postava na obraze je nahá, obličej si zakrývá paží, ovšem na jeho tváři můžeme zahlédnout slzu vzteku, která stéká z jeho rudě zbarveného oka. Luciferova póza může vypadat uvolněně, ovšem při bližším zkoumání si všimneme, že je napnutý a připravený k boji. Obraz by měl zachycovat poslední okamžiky Satana před jeho pádem z Ráje. Cabanelův Padlý anděl patří dodnes mezi nejslavnější umělecká díla vůbec, podle mne díky tomu, že vyobrazuje samotného ďábla, tedy něco "zakázaného" a tajemného.

Pohled Lucifera můžeme shrnout slavným citátem ze Ztraceného ráje od Johna Milla: *„Lepší vládnout v pekle, než sloužit v nebi."*

- Anička

Astrologie a numerologie

Natální tabulka Vladimira Putina

Pokud se trochu v této zvláštní době zajímáte o astrologii, možná vás napadlo, co je Vladimir Putin vlastně za znamení. Na začátek bych chtěla zdůraznit, že se nesnažím činy ruského prezidenta žádným způsobem ospravedlnit! Za to, že je to vůl, nemůže jeho ascendent ve Štíru, ale on sám.

Co natální tabulka vlastně je? Oficiální definice zní: rodná (natální) tabulka je písemné či grafické znázornění planet v přesném čase a místě narození osoby. Pro astrologa je to jedna z nejdůležitějších částí jeho práce. Dá se z ní vyvodit povaha člověka, ale i jeho křivdy a životní úspěchy. Problémem je, že většina známých osobností nesdílí s veřejností přesný čas svého narození. Několik zdrojů uvedlo, že se narodil 7. října 1952 v půl desáté dopoledne a ačkoliv to nikdy nepotvrdil, my se časem budeme řídit.

Putin má velkou koncentraci planet ve Váhách, včetně Slunce, Saturnu, Merkuru a Neptunu. To se může zdát zvláštní, protože Váhy jsou znamení co vyhledávají balanc a harmonii. Temná strana tohoto znamení je silná potřeba vysokého statusu ve společnosti, a to se jim většinou podaří, jelikož mají charisma a ví, co na koho působí. Manipulace s pocity ostatních a lhaní jim není cizí. Umí takzvaně mačkat tlačítka, což v případě Vladimíra Putina není dobré znamení.

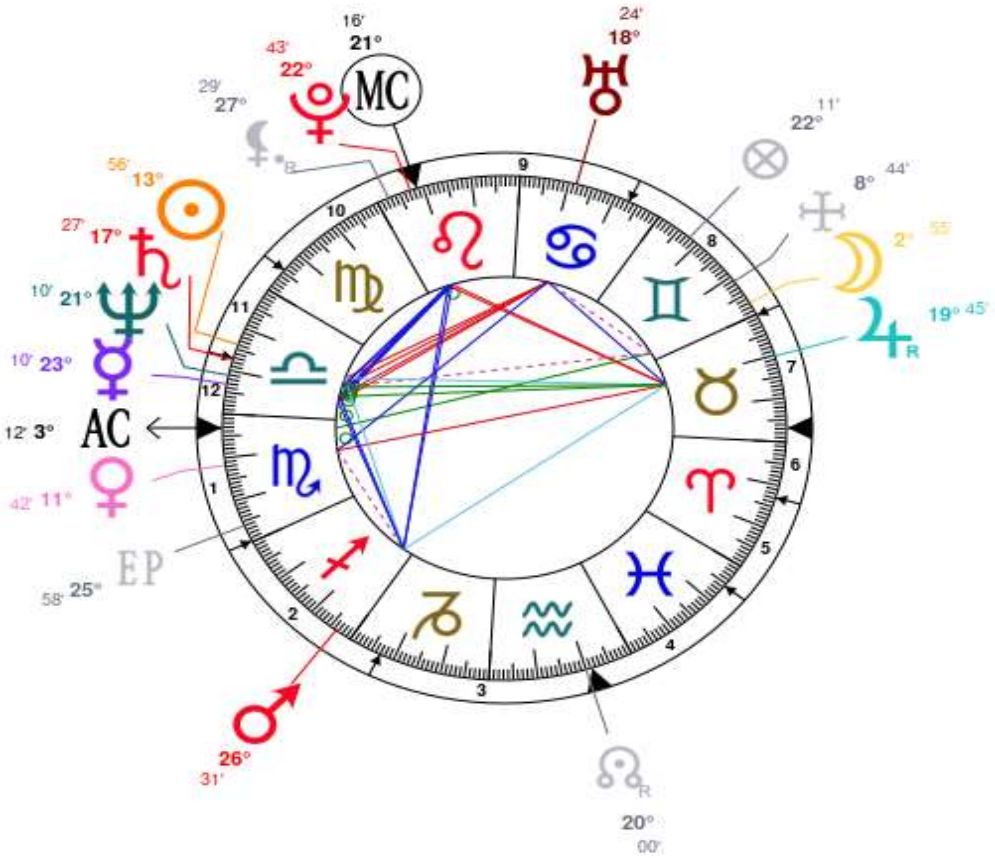

Ascendent ve Štíru si bere svůj čas, nikam nespěchá a to je jeho silná stránka. Kombinace s Váhami z něj dělá velice inteligentí bytost. Tato poloha je velice diskrétní a nedělá nic bezdůvodně, když se vezme do extrému, člověk, co má ascendent ve Štíru, funguje jako kalkulačka, vždy počítá svůj další krok.

Mars ve Střelci ve druhém domě. Mars znamená, jakým způsobem jednáme a druhý dům reprezentuje peníze. Střelec je doma v Jupiteru, planeta reprezentující víru a ideologie, Mars ve Střelci má velkou tendenci předávat (občas i násilně) své myšlenky ostatním lidem. Narozdíl od Ascendentu má touhu dělat věci rychle a bez rozmyslu, takže tyto dvě postavení dohromady představují absolutní nepředvídatelnost.

Člověk s touto tabulkou má pocit, že má vše pod kontrolou, i když to vůbec nemusí být pravda (můj ex má stejnou velkou trojici - Slunce, Měsíc, Ascendent - takže vím o čem mluvím). Takže svůj článek bych ukončila takto, pokud má váš partner stejnou tabulku jako Putin, rozejděte se s ním.

S láskou a nadějí,
Vaše Písmenková Polévka

Astrologie v antickém Řecku

TW: znásilnění, únos, smrt, zoofilie

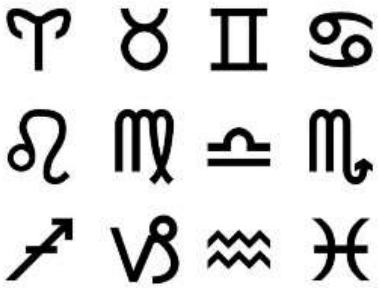

Ti z vás, kteří se nějak zajímají o astrologii nebo antické Řecko, nejspíš tuší, že jsou tyto dva koníčky celkem propojené. Ti z vás, co to neví… ta dáá, je to tak. Veliká většina z názvů souhvězdí, ze kterých jsou odvozená astrologická znamení, pochází z řeckých mýtů a legend.

Některé z nich můžou být celkem znepokojivé, takže jestli vám něco z výše zmíněných pojmů dělá problémy, nečtěte mýty: o Beranovi (vyhrožování lidskou obětí), Býkovi (zoofilie, únos, znásilnění), Bližencích (smrt), Štírech (znásilnění), Střelcích (smrt) a Vodnářích (únos).

Beran (Aries)

Nešťastné manželství, Athamas podvádí manželku, má s milenkou dvě děti. Manželka si stěžuje Héře, bohyni manželství, která z toho není nadšená. Manželka řekne mužům Řecka, aby zabili jejího manžela, ti nechtějí, protože muži drží pospolu (yey). Manželka zkazí sklizeň. Plánuje, že se manžel bude muset poradit s Orákulem v Delphi. Přesvědčí služebné, aby mu přinesly falešnou zprávu od Orákula. Musí obětovat svého syna Frixia bohům. Objeví se Herakles a snaží se oběti zabránit, jelikož jeho otec, Zeus, nemá rád lidské oběti. Oběť se pořád koná, objevuje se zlatý beran a odnáší Frixia do bezpečí spolu s jeho sestrou Helle. Helle cestou umírá, Frixius obětuje zlatého berana bohům a věší jeho rouno (Iason a Agronauti).

Býk (Taurus)

Příběh s Býkem: Zeus se rozhodl, že musí mít Europu, fénickou princeznu, a proč by se ptal, jestli i ona chce jeho, když jí mohl v podobě krásného bílého býka nalákat, aby mu vlezla na záda a pak s ní prostě a jednoduše uplavat. Takto ji unesl na Krétu a znásilnil, měl s ní 3 děti, a pak ji tam nechal samotnou. Ach krása ty mýty, rozhodně nejsou ani trošku problematické, že?

Blíženci (Gemini)

Dvojčata Castor a Pollux. Jeden z nich byl syn Dia a druhý (Castor) byl syn nedůležitého smrtelného krále. Jejich sestry byly Helena (ano, TA Helena) a Clytemnestra. Castor byl smrtelný, a tak ho mohl jeho vzdálený bratranec (taky dvojče), v klidu zabít. Nešťastný Pollux proto pro své dvojče obětoval polovinu své nesmrtelnosti, a trávili pak spolu část roku na Olympu, a část v Podsvětí. A nakonec je jejich otec umístil do hvězd. Zábavný bonus, část těchto dětí se vylíhla z vajec, protože Zeus znásilnil jejich matku v podobě labutě, ano. Labuťáka.

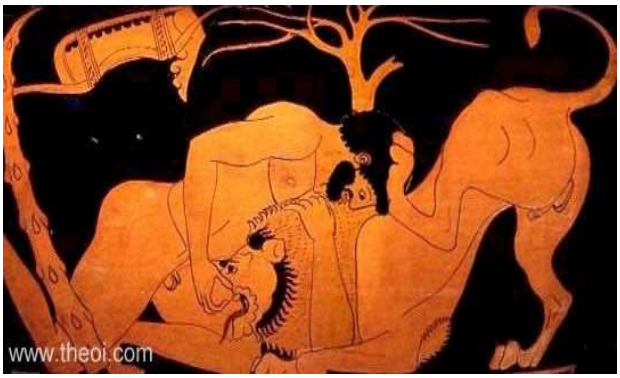

Rak (Cancer)

Raci mají ne moc dlouhý, ale celkem vtipný příběh. Když Herakles bojoval s Hydrou, rozhodla se mu to Héra (bohyně manželství) trošku znepříjemnit tím, že na něj poslala obrovského kraba, kterého Herakles okamžitě zlikvidoval. V některých zdrojích ho dokonce omylem zašlápnul. Pak krab putoval mezi hvězdy.

Lev (Leo)

Zase Herakles, tentokrát jeho první úkol, a to Nemejský lev. Pro ty z vás, kteří příběh neznají: Lev měl kůži, skrz kterou nepronikla žádná zbraň, a tak ho Herakles uškrtil. Poté jeho kůži nosil na ramenou pro ochranu.

Panna (Virgo)

Co je o nich hrozně důležité? Ach ano, že bohyně, ze které toto souhvězdí pochází, nikdy neměla sex, proto je samozřejmé je po tom pojmenovat… logicky. Vůbec ne to, že Astraea byla bohyně spravedlnosti, která kdysi pomáhala lidem, protože byli dobří a spravedliví, ale vzdala to, když se lidstvo po čase zkazilo, navzájem se vraždilo a začínalo války. Poté odlétla do nebes, kde ji Zeus (pravděpodobně bez optání) proměnil v souhvězdí.

Váha (Libra)

Váhy trošku zklamu, jelikož jsou úzce spojeny s Pannami. Jejich příběhem je, že když byla Astraea umístěna jako souhvězdí na noční oblohu, ony byly umístěny vedle ní

jako její váhy. Jiná varianta tvrdí, že jde o dráby Štíra.

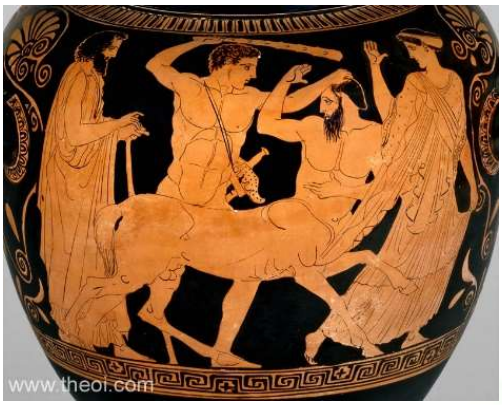

Štír (Scorpio)

Znamení Štíra pochází z velikého štíra, kterého Zeus poslal na Oriona, jenž se vychloubal, že neexistuje tvora, kterého by nepřemohl. Surprise, surprise – existoval.

Střelec (Sagittarius)

Cheirón, učitel hrdinů, kterého někteří z vás určitě znají z Achillovy písně. Nesmrtelný kentaur. Od ostatních kentaurů se dá v literatuře a na keramice rozlišit, protože je vyobrazován jinak než ostatní obyčejní kentauři.

Kozoroh (Capricorn)

Když se narodil Zeus, na zemi se o něj starala nymfa, která se měnila v kozu. Jsou záznamy o kozích lidech, kteří byli něco jako mořské panny, ale právě na souši se měnili v kozy. Za to, že se o něj starala, se ji Zeus odměnil tím, že z ní udělal souhvězdí.

Vodnář (Aquarius)

Vodnáři, příjemný příběh (zase s Diem). Ganyméd unesen Diem, aby sloužil bohům (buď jako vinný šenk, nebo jako sexuální otrok). Proč? Protože byl nehorázně sexy a Zeus ho prostě musel mít. Ganyméd byl princ a jeho otec, kterému byl unesen majetek (ano, jeho syn) chtěl náhradu. Dostal stádo koní. Bohové jsou skvělí.

Ryba (Pisces)

Když se zrodila nejstarší bohyně Afrodita ze spermatu a krve svého otce Urana a mořské pěny, na zem jí z moře pomohla dvojčata ichtyocentaurů, Aphros a Bythos.

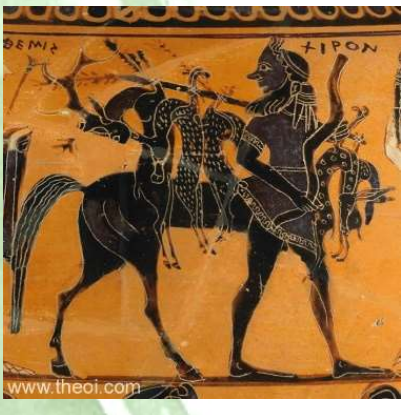

Už takto můj článek vypadá jako maturitní práce, horoskop bude tedy až v příštím vydání 😊. Nezoufejte, stejně jsou astrologické předpovědi výmysly.

S láskou,
Ethel Wilson

True Crime

Vražedné přátelství, jež inspirovalo literaturu

Juliet Hulme a Pauline Parker byly nejlepší kamarádky z Christchurch, Nový Zéland. Obě měly zájem o fantasy a společně psaly knihy, dramata a vytvářely komplikovaný fiktivní svět. Jedna druhou byly úplně posedlé a jejich přátelství bylo velmi obsesivní. 22. června roku 1954 však tahle dvojice společně brutálně zavraždila matku Pauline. Co se muselo stát?

Juliet a Pauline se seznámily v raném dospívání. Obě byly v dětství těžce nemocné a přes své zkušenosti se sbližovaly, Juliet si prošla tuberkulózou a Pauline kostní infekční chorobou. Obě si romantizovaly své nemoci. Juliet emigrovala na Nový Zéland z Anglie a byla dcerou vědce a lektora na univerzitě, zatímco Pauline byla z obyčejné rodiny ze střední vrstvy. Přestože pocházely z odlišných prostředí, chodily spolu do školy.

Jak se seznamovaly, začaly spolu tvořit složitý fiktivní svět, který rozváděly ve svých knihách, příbězích a dramatech. Vymyslely si dokonce vlastní náboženství. Popíraly křesťanství a vytvořily si vlastní „Čtvrtý svět“ – obdobu křesťanského nebe, kam se mohly dostat pouze díky jejich vztahu. Přátelství se stalo obsesivním, Juliet se například vždy zhoršil zdravotní stav, když Pauline dlouho neviděla. Rodiny obou dívek se strachovaly, že je mezi dívkami něco víc – homosexualita byla stále považována za vážnou psychickou nemoc – ale ve stýkání jim nikdy nebránily.

Až do roku 1953, kdy Pauline nebyla pozvána na léto k Juliet jako obvykle. Rodiče Juliet totiž řešili rozvod, který byl finalizován další rok. Její matka měla milostnou aféru a otec musel odejít z pozice lektora na univerzitě. Bylo tedy naplánováno, že se pro dobro všech vrátí zpátky do rodné Anglie, zatímco samotnou tehdy šestnáctiletou Juliet pošlou do Jihoafrické republiky za příbuznými.

Dívky byly z tohoto rozhodnutí zničeny, znamenalo by to pro ně dlouhodobé odloučení. Vytvořily tedy plán, jehož cílem bylo dostat Pauline do jižní Afriky s Juliet. Z neznámého důvodu si myslely, že Julietini rodiče by tento plán podpořili, což je ale velmi nepravděpodobné. Chápaly ale, že hlavní problém bude matka Pauline – Honorah Rieper. Rozhodly se tedy, že musí Honorah zabít. Pak spolu utečou do

Jihoafrické republiky a později do Ameriky, kde se budou živit psaním o svém fiktivním světě. Pauline bylo v době vraždy pouze patnáct let, Juliet byla o rok starší.

22. června 1954 odpoledne dvojice dívek vzala Honorah na procházku do Victoria Park, kde ji v zalesněné oblasti ubila cihlou. Kompletně zakrvácené se pak vrátily do čajovny, kde spolu všechny tři pojedly nedlouho předtím. Vlastníkům podniku řekly, že Honorah spadla a rozbila si hlavu. Ritchie – jeden z vlastníků – sám našel její tělo. Měla podlitiny, polámané prsty, rány na celé hlavě, krku a obličeji. Vymyšlený příběh dvojice o jejím pádu se brzy rozbil na kousky, když policie našla samotnou zbraň nedaleko v křoví.

Obě dívky byly odsouzeny 28. srpna téhož roku. Celý soudní proces byl zhoršen domněnkami o homosexualitě dvojice a psychických nemocech. Protože byly moc mladé na trest smrti, obě dostaly pět let ve vězení.

Propuštění Juliet bylo bezpodmínečné a okamžitě se nastěhovala ke svému otci do Itálie, zatímco Pauline musela strávit ještě půl roku na Zélandu pod dohledem. Některé zdroje tvrdí, že jejich propuštění bylo pod podmínkou nulového kontaktu mezi nimi, ale tehdejší tajemnice tyto domněnky vyvrátila. Pauline po svém propuštění dostala novou identitu a utekla do Anglie, kde si založila kurzy jízdy na koni pro děti a stala se přísnou katoličkou. Sama nikdy žádný rozhovor už neposkytla, ale její sestra uvedla, že již čtyřicet let se snaží své činy napravit a cítí velkou lítost nad vraždou. Juliet také dostala nové jméno a po pobytu v Americe se usídlila v Anglii. Stala se z ní slavná spisovatelka historické fikce. Dlouhou dobu se ani nevědělo, že Anne Perry (její nové jméno) a Juliet Hulme jsou jeden a ten samý člověk. V roce 2006 se nechala slyšet, že přestože její přátelství s Pauline bylo intenzivní, nikdy nebylo romantické.

Tento tragický a nepředstavitelný případ inspiroval mnoho příběhů a adaptací. Vznikly minimálně tři filmy o této dvojici, knihy i dramata. Mimo jiné například slavná Young Adult kniha These Violent Delights.

- Ame

Ženy v literatuře

Olha Kobyljanska

Olha Julianovna Kobyljanska (1863 - 1942) byla ukrajinskou spisovatelkou moderny, feministkou, publicistkou a překladatelkou. Narodila se v Gura Humorului, městečku na jižní Bukovině roku 1863. Pocházela z rodiny ukrajinského úředníka vznešeného původu ze střední Ukrajiny a polsko-německé matky. Byla čtvrtou ze sedmi dětí a její rodina se jí snažila nutit a vychovávat do role správné manželky, proto se z větší části vzdělávala sama. Její ukrajinský otec ale vyžadoval, aby jeho děti mluvily a psaly především ukrajinsky. I přesto se ale naučila více německy, ale zájem o ukrajinskou kulturu měla od malička. Mluvila německy, ukrajinsky i polsky.

Svá první díla napsala také německy. Její setkání s ukrajinskou feministickou aktivistkou Sofií Okunevskou-Moračevskou a spisovatelkou Natalií Kobrynskou jí ale ovlivnilo na celý život. Okunevska-Moračevska byla také její příbuznou, první ženskou lékařkou v Rakousko-Uhersku a první ukrajinskou ženou, která vystudovala vysokou školu. Přidala se do asociace rusínských žen v Bukovině a postupně přešla z němčiny na psaní ukrajinské literatury. Spekuluje se o tom, proč se vůbec rozhodla ukrajinsky psát, ale teoretici se domnívají, že byla inspirovaná právě velkými ukrajinskými ženami, se kterými se seznámila. Další názor je, že v ukrajinštině by mohla dosáhnout většího vlivu než v němčině. Dost možná ale šlo pouze o uměleckou volbu a lásku pro ukrajinský jazyk.

Její velikou inspirací byla George Sand, ale i Friedrich Nietzsche a byla přirovnávaná k Virginii Woolf. Psala o prostém ukrajinském lidu a vykreslovala boj mezi dobrem a zlem, osud, přírodu, magii a mystično. Její dílo je impresionistické, obsahuje lyrické popisy přírody a i psychologické podtóny. Kromě toho v jejím díle jsou velice prominentní její názory a postoje, především ty feministické. Byla velice progresivní ženou a dokonce ukončila spoustu svých mileneckých vztahů s muži právě proto, že nedokázali držet krok s jejími názory.

V jejím díle *Valse mélancolique* můžeme najít i homoerotické motivy. V dramatu píše o třech ženách, které žijí spolu. Psala i o Lesje Ukrajince, její nejbližší přítelkyni a pravděpodobně i milence. Sice jejich

vztah nebyl fyzický, ale rozhodně byl vášnivý, intenzivní a psaly si velice intimní dopisy, které jsou označovány za homoerotické i těmi, kteří nevidí jejich vztah jako romantický.

Olha Kobyljanska dodnes zůstává jednou z nejvýznamnějších představitelek ukrajinské literatury a průkopnicí feminismu. Vzhledem k současné situaci ve světě bychom si měli připomínat symboly ukrajinského jazyka a kultury o to více.

- Wylan

Lesja Ukrajinka

S ohledem na současnou situaci na Ukrajině jsme se naši rubriku rozhodli obohatit o významné ukrajinské spisovatelky a představit Vám jejich příběhy.

Seznámím Vás s jednou z nejznámějších ukrajinských autorek, Lesjou Ukrajinkou. Byla spisovatelkou, básnířkou, dramatičkou, literární kritičkou a dodnes je jedním ze symbolů ukrajinské kultury.

Narodila se 13. února 1871 ve Volyni do šlechtické rodiny. Její rodina byla kulturně založená - matka byla spisovatelka a strýc, Mychajlo Drahomanov, byl historik, ekonom a filozof. Její otec, doufající v prosperitu ukrajinské kultury, finančně podporoval ukrajinská vydavatelství.

Vyrostla obklopena ukrajinštinou. Byl to jediný jazyk, kterým se v její domácnosti mluvilo. Lesja byla také vyučována doma ukrajinskými učiteli, nebyla tedy tak ovlivněna ruštinou, která se ve školách vyučovala jako primární jazyk.

Lesja ovládala kromě rodné ukrajinštiny hned několik jazyků jako ruštinu, polštinu, bulharštinu, řečtinu, latinu, francouzštinu, italštinu, němčinu a angličtinu.

Tvorba Lesji spadá do stylu pozdního romantismu a realismu.

V jejích dílech se promítá mimo motivy samoty a sociální izolace její přesvědčení o svobodě a samostatnosti Ukrajiny.

Svou první publikovanou báseň, *Lily of the Valley*, musela vydat pod pseudonymem, protože v té době bylo zakázáno vydávat publikace v ukrajinštině.

V sedmnácti letech Lesja a její bratr založili literární kroužek Plejáda, na základě francouzské básnické školy v období renesance. Podporovali rozvoj ukrajinské literatury a překládali díla světové literatury do ukrajinštiny. Například práce Gogola, Heinricha Heineho či texty socialisticky orientovaných autorů, jako Karla Marxe.

Velkou inspirací pro ni bylo cestování. Její nemoc, tuberkulóza kostí, vyžadovala trávit čas v teplých klimatech. Podnětem k tvoření se pro ni stala třeba Itálie, Bulharsko, Kavkaz nebo Egypt. Lesja ráda poznávala nové kultury, což je evidentní z mnoha jejích děl, například *The Ancient History of Oriental Peoples*.

Její práce byla ovlivněna lidovou poezií. Provdala se za hudebního vědce a etnografa Klimenta Vasiljeviče Kvitku, spolu s kterým sbírala lidové pohádky a písně.

Další podstatnou inspirací v jejím životě byla spisovatelka Olha Kobylanska. Vzájemně se podporovaly umělecky i v osobním životě. Vliv, který na sebe autorky měly a důležitost jejich až homoerotického přátelství můžeme pozorovat například v jejich korespondenci. Dodnes je odkaz Lesjy Ukrajinky silný. Můžeme najít několik jejích památníků nejen na Ukrajině. V roce 2007 byla vydána ukrajinská hřivna vyobrazující Lesju. Její silná osobnost, talent a láska pro vlast může inspirovat všechny z nás i v dnešní době.

Lesja Ukrajinka zemřela 1. srpna v ozdravném centru v Surami, nedaleko Černého moře.

- Lae

Oksana Stefanivna Zabužko

Přední současná ukrajinská básnířka, spisovatelka a esejistka, která se zároveň zabývá kulturologií, filologií a filozofií. Patří mezi nejvýznamnější a nejpřekládanější ukrajinské autory.

Její jméno je spojeno s fenoménem generace takzvaných osmdesátníků. Podobně jako řada dalších literátů její generace si mohla v období glasnosti (politické otevřenosti) dovolit větší míru svobody projevu a svobody tvorby po dlouhých létech národního a sociálního útlaku.

Vystudovala filozofickou fakultu Univerzity Tarase Ševčenka v Kyjevě a o deset let

později přednášela na katedře ukrajinistiky na univerzitě Penn State.

V roce 1994 dostala Oksana stipendium Fondy Foolbrighta a přednášela na Harvardu a Pittsburské univerzitě. Od roku 1989 je Zabužko pracovnicí Filologického institutu Akademie věd Ukrajiny.

Dostala vyznamenání Řádu kněžny Olgy III. třídy za významný osobní přínos k upevnění ukrajinské společnosti, budování demokratického, sociálního a právního státu a při příležitosti Dne ukrajinské jednoty.

O čtyři roky později dostala v roce 2013 polskou literární cenu Angelus za knihu Muzeum opuštěných tajemství.

V roce 2015 byla pak hostem 16. ročníku Měsíce autorského čtení. Ve stejném roce byl s autorkou natočen portrét pro cyklus Ukrajinská čítanka – Ukrajina, davaj, Ukrajiny, který vznikl v koprodukci nakladatelství Větrné mlýny a tří veřejnoprávních televizí z Česka (ČT), Polska (TVP) a Slovenska (RTVS).

Na literární scénu se Zabužko zpočátku uvedla jako básnířka (sbírkou *Květinová jinovatka*, 1985) a esejistka. Ve své vědecké tvorbě se zaměřuje na významné osobnosti ukrajinské klasické literatury: napsala celkem tři monografie o nejvýznamnějších postavách ukrajinské literatury – o Tarasu Ševčenkovi, Ivanu Frankovi a Lesje Ukrajince.

Ve své prozaické tvorbě využívá Zabužko postmoderní, postkoloniální a feministické literární postupy. Proslavila se hlavně díky provokativně pojmenovanému románu *Polní výzkum ukrajinského sexu*, který se v Ukrajině dočkal osmi vydání a byl přeložen do řady evropských jazyků: polského, švédského, italského, německého, bulharského, českého, ruského a maďarského. V Polsku se stal námětem pro divadelní inscenaci Polský výzkum ukrajinského sexu od Małgorzaty Szumowské.

- nypheo

O korzetech a lidech

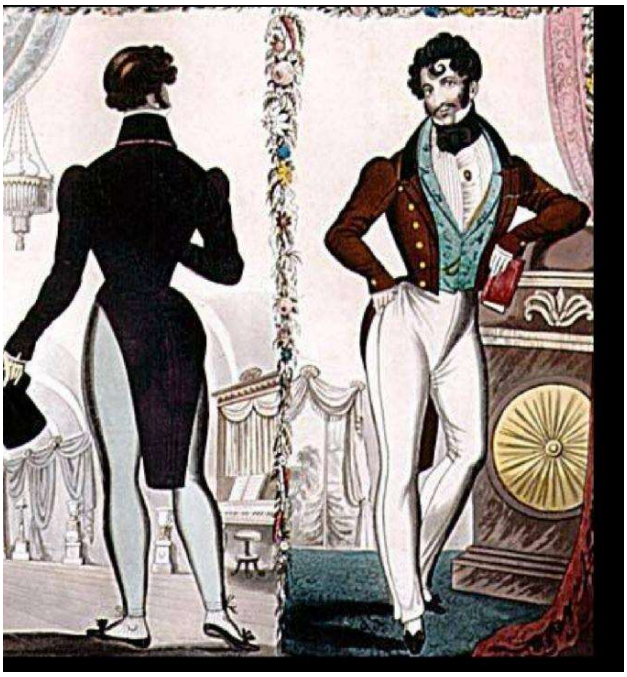

Mýty, 2. část

Posouvání orgánů a deformace kostry

Hned pro začátek bych ráda řekla, že oba tyto efekty jsou reálné. Proč je tedy řadím mezi mýty? Stejně jako u problému s dýcháním v korzetu jde o skutečné možné vlivy korzetu na tělo, ale jsou mnohem méně nebezpečné a pravděpodobné, než si většinová společnost představuje. Posouvání orgánů, pravděpodobnější z výše zmiňovaných, se při pravidelném a dlouhodobém (v řádu let) nošení korzetu pravděpodobně objeví. Nejde ale o nic drastického. I při velkém utažení posouvá korzet vnitřní orgány podobným způsobem jako například těhotenství, jen v menší míře. To může způsobit drobné nepříjemnosti, jako je například nadýmání nebo zácpa. K žádným trvalým deformacím a nefunkčnosti orgánů samozřejmě nedochází.

Deformace kostry, hlavně pak páteře, žeber a pánve je reálným rizikem, pokud by daná osoba nosila silně stažený korzet již od útlého dětství, což rozhodně nebyla běžná praktika. Vyráběly se sice dětské „korzety“, ty byly ale měkké a měly minimální funkci, spíše učily malé děti si na nošení korzetu zvyknout, než cokoliv jiného. Pokud by byla deformace kostry reálným běžným nebezpečím při šněrování, byla by valná většina dochovaných ostatků z posledních století viditelně zdeformovaná, ale my zatím nacházíme samé normální kostlivce.

Pouze ženy nosily korzety

Už titulek tohoto odstavce vám řekne všechno, co je potřeba vědět, ale i tak se na tento mýtus podíváme blíže. V průběhu 17. a 18. století byl mužský standart krásy jasný – široká ramena a úzký pas. Pánské korzety tedy byly přijímány širokou veřejností po 200 let bez jediné zmínky o jejich zhoubných vlivech nebo omezování mužů.

Mnozí pánové navíc pokračovali v nošení korzetu i když vyšel z módy, což odůvodňovali bolestmi zad. Tak určitě.

Ale doktoři říkají…

Každé „lékařské“ vyjádření ke korzetům se dá utnout už na začátku, a není to z neúcty nebo nedůvěry v naše doktory. Kolik lidí v dnešní době nosí denně korzet? Přesně tak, tudíž není k sehnání dostatečný vzorek

populace, na kterém by se dal provést reálný medicínský výzkum k tématu. Většina názorů je tak převzatá z doby, kdy takový vzorek populace ještě byl. Viktoriánští lékaři samozřejmě své vysoce profesionální výzkumy prováděli a lidé je dodnes využívají jako „validní“ argumenty. Samozřejmě, protože viktoriánská medicína je nejdůvěryhodnější zdroj vědění. Mezi dobovými lékařskými zprávami o korzetech a jejich škodlivosti tedy najdete popisy léčby rtuťovými výpary, texty o nevyváženosti krve s černou žlučí a teorie o děloze, která při rychlé jízdě vlakem vyletí z těla. Směšné, ne? Jakmile ale jde o korzety, jde o vážně brané a citované zdroje.

- Fialová Nádhera

Novinky ze světa filmů a seriálů

Ztracené město (24. března v českých kinech)

Ztracené město je nový americký film od režisérů Aarona a Adama Neeových. Jedná se o komedii, kde se mísí akce s romantikou i dobrodružstvím. V hlavních rolích zde uvidíme známé tváře jako Sandru Bullock (Slečna drsňák), Daniela Radcliffa (Harry Potter), Channing Tatuma (Bez kalhot) nebo Brada Pitta (Dannyho parťáci). Příběh se točí kolem spisovatelky románů Loretty Sage, která nikdy nevylezla z bytu, ale přesto popisuje v knihách exotická místa. Hlavním hrdinou jejího románu je dobrodruh Dash, jehož představuje na obálkách knih nepříliš chytrý muž Alan, který by ale chtěl změnit svůj život a stát se hrdinou. Jeho šance nastává ve chvíli, kdy Lorettu unese miliardář, který se v Lorettině knize dočetl o Ztraceném městu a chce ho s její pomocí najít a získat tak poklad, jenž je tam ukrytý. Alan chce spisovatelku zachránit, a proto si s sebou vezme osobního trenéra, aby mu pomohl se všemi nástrahami, které je na cestě čekají.

Moon Knight (30. března na Disney+)

Moon Knight je nový seriál o stejnojmenné postavě z vydavatelství Marvel Comics. Na režii se podíleli režiséři Mohamed Diab, Justin Benson a Aaron Moorhead. Znělka, která zazněla v traileru, je remix na známou píseň Day 'N' Nite (Kid Cudi) z roku 2009. Nyní víme, že 1. série bude mít 6 dílů s obvyklou délkou 40–50 minut. Hlavní roli, tedy postavu Moon Knighta, si zahraje Oscar Isaac, jehož můžete znát například jako Poe Damerona z franšízy Star Wars. Seriál sleduje život bývalého mariňáka

Marca Spectora, který se pere s disociativní poruchou osobnosti. Později zjistí, že získal schopnosti egyptského boha Khonshu, například nadlidskou sílu nebo rychlost. Podle egyptské mytologie je Khonshu bůh měsíce a říká se mu také „cestovatel“, protože měsíc cestuje po noční obloze. Podle Marvel Comics je také bohem pomsty. Trailer působí temně až hororově, což je pro Marvel novinka a máme se určitě na co těšit.

- Rose

Ready Player One

Ready Player One: Hra začíná je americký akční film, který dorazil do českých kin v roce 2018. Film natočil americký režisér, filmový producent a scenárista Steven Spielberg, který je považován za nejúspěšnějšího filmového režiséra všech dob. Mimo Ready Player One režíroval také filmy Čelisti, E.T. - Mimozemšťan a Jurský park.

Žánr filmu by se dal popsat jako akční, dobrodružný a sci-fi. Film má 140 minut a velmi často odkazuje na hudbu a kultury z osmdesátých let. Je mířen spíše pro mladistvé, ale zaujme i dospělé, zejména zajímavými vizuálními efekty a propracovaným virtuálním prostředím. Děj se odehrává v roce 2045, tedy ve fiktivní budoucnosti, kterou ovládla chudoba, přelidněnost a špatné klimatické prostředí způsobené lidmi, kteří neuměli řádně zacházet s naší planetou. Ke špatnému životnímu prostředí přispělo nejspíše i globální oteplování. Lidé se s těmito podmínkami vyrovnávají tak, že utíkají do virtuální reality zvané OASIS, ve které tráví většinu svého času. V této virtuální realitě můžete dělat úplně cokoliv, až na konzumování jídla a pití, provozování hygienických potřeb a spaní. Pro tyto lidi existují dva světy - ten virtuální a ten skutečný. Ve filmu není úplně vyjasněno, zda ve virtuální realitě můžete mít práci, ale je zřejmé, že můžete získat alespoň virtuální peníze, většinou získané spíše formou videoher než prací. K přístupu do virtuální reality potřebujete speciální brýle, oblečení a běžecký pás, na kterém se pohybujete.

Po smrti zakladatele a vynálezce OASIS Jamese Hallidaye se dozvídáme, že v OASIS ukryl tři klíče a ten, kdo je první najde, získá přístup k velikonočnímu vajíčku a s tím i kompletní kontrolu nad OASIS a slušnou finanční odměnu. Od jeho smrti uběhlo už pět let a nikomu se zatím nepodařilo najít ani jeden klíč. Lidé se snaží

najít vodítka v Hallidayových nahrávkách ze života, které po sobě zanechal a také v médiích, které konzumoval. Někteří lidé jsou s hledáním klíčů a analyzováním života Jamese Hallidaye posedlí - mezi ně patří i náš hlavní hrdina Wade Watts, který jako první získá první klíč.

Z filmu vyplývá kritika chamtivých bohatých lidí a dává možnost obyčejným lidem získat bohatství a moc, neboť s kontrolou OASIS můžete změnit celý svět. V druhé polovině filmu se příběh spíše zaměřuje na poražení zlého nepřítele - mocného muže, který najímá lidi, aby za něj získali klíče. Jeho motivem je pouze touha po moci a bohatství a je jasné, že pokud klíče získá on, životní podmínky celé planety se akorát zhorší.

Přestože Wade je kladná postava, je vidět, že chce klíče získat jen pro sebe a nepřemýšlí nad tím, jak by mohl pomoct ostatním. Naopak jeho kamarádka Samantha si je vědoma například špatných zdravotnických podmínek a klíče chce získat proto, aby mohla něco změnit.

Hlavní hrdina Wade nakonec získá všechny klíče a kontrolu nad OASIS. Tím děj bohužel končí, a jaké následky to na svět má, se nedozvídáme.

- Thierry

Móda v průběhu dějin

Make-up ve dvacátém století

V minulých dílech našeho časopisu jsme si řekli něco o velmi vzdálené historii krásy a líčení. Dnes bych se však ráda podívala „jen" o nějakých sto let zpátky.

1910´s

Desátá léta dvacátého století jsou obdobím těsně před popularizací make-upu. Předsudky z minulého století postupně slábly, ale líčení stále nebylo považováno za vhodné pro slušnou ženu či dívku - jediné, co běžné ženy nosily, byl bílý pudr a decentní tvářenka. Zároveň však kosmetika prošla v této době evolucí, protože na trhu se konečně začaly pomalu objevovat produkty, které nebyly hazardem se zdravím.

Rozšířené bylo líčení pouze u hereček a „dam noci," jak se s oblibou přezdívalo prostitutkám či striptérkám. Ty nosily oční stíny, které se daly koupit v podobě šedě, hnědě, nebo žlutě zabarvené pasty z extraktu z Henny. Hvězdy obrazovky si užívaly inovací, jako byla například první rtěnka v tubě a první kompaktní pudry a tvářenky (trvalo ale další desetiletí, než se tyhle vychytávky objevily v kabelkách běžných žen).

Než se ovšem přesuneme k létům dvacátým, nemůžu opomenout jiný druh „neslušných žen," které zpopularizovaly nošení červených rtěnek – byly to samozřejmě sufražetky, které z nich udělaly symbol síly a moci.

1920´s

Myslím, že se shodneme, že nejikoničtějším vzhledem této doby dominovaly takzvané „flapper girls" se svými šaty s třásněmi

těsně pod kolena, výrazným líčením a nakrátko střiženými vlasy. Na tyto dívky se lidé dívali svrchu, jako to bývá se subkulturami ve všech dobách. Většinová společnost odsuzovala jejich „volné mravy" které ukazovaly bezhlavým flirtováním, tančením a pitím na veřejnosti, nebo kouřením cigaret.

Ačkoli tento životní styl nebyl širokou veřejností přijat, dvacátá léta minulého století svým způsobem stále značila revoluci pro ženy v otázce jejich chování, vzhledu i osobní svobody. Make-up konečně začíná být široce akceptován pro každodenní použití, a narozdíl od většiny historie, kdy se nanášel velmi nenápadně pro zvýraznění přirozené krásy, se konečně užívá pro změnu tvaru obličeje. Lidé začínají experimentovat s konturováním tváře, kreslením obočí a tvarováním rtů, protože poprvé po tisíciletích se ženy nemusí bát, zda bude jejich make-up očividný.

- Tess

Novinky ze světa

Válka na Ukrajině

Ukrajina se od nepaměti potýkala s absencí vlastního státu a šanci se osamostatnit dostala až během první světové války, kdy v roce 1917 během ruských říjnových revolucí vznikla Ukrajinská lidová republika. Tato svoboda bohužel netrvala moc dlouho, jelikož pár měsíců poté bylo území zabráno Rudou armádou a samostatná Ukrajina vznikla až 24. srpna 1991. Avšak o klidu si od té doby stejně může nechat pouze zdát, jelikož od samotného založení mezi Ukrajinou a Ruskem panovalo silné napětí.

Nejpodstatnější konflikt, který zvýšil už dané napětí, vyeskaloval v roce 2014 v únoru po Revoluci důstojnosti. Jsem si jistá, že kauzu kolem Krymu si všichni pamatujeme a že nemusím dál vysvětlovat, o co šlo.

Na podzim roku 2021 se objevily spekulace, že se Rusko chystá vpadnout na Ukrajinu, jelikož začalo shromažďovat ohromné množství ozbrojených sil. 24. února 2022 se nejhorší obavy vyplnily a Rusko opravdu na Ukrajinu vpadlo a začalo nemilosrdně bombardovat města. Životy už byly sebrány tisícům nevinných občanů.

Rusko tento zločin proti lidstvu hájí tak, že poslalo vojáky na pomoc Doněcké a Luhanské republice, jejíž obyvatelé (převážně původem z Ruska) byli Ukrajinci utlačováni.

Je to téměř měsíc od začátku války a na ukrajinského prezidenta V. Zelenského už byly spáchány tři pokusy o atentát, které úspěšně přežil. Celá Evropa také stojí na straně Ukrajiny, a i když se nemohou zapojit přímo (jelikož by situace velmi pravděpodobně vyeskalovala do celosvětového jaderného konfliktu), na Ukrajinu neustále proudí zásoby jídla, oblečení a zbraní, na což má ruský prezident V. Putin velmi negativní reakci. Momentálně probíhá mírové vyjednávání o ukončení války, avšak ruský prezident podmiňuje uvolnění napětí požadováním slibu, že se Ukrajina nepřipojí k NATO, na což Zelenskyj odmítá přistoupit.

Válka také vyvolala obrovskou vlnu migrace na Západ a sousední státy Ukrajiny přijímají uprchlíky s otevřenou náručí. Ve většině zemích je momentálně možné najít ubytování, zařídit pro děti školství a dostat i finanční či jinou hmotnou podporu.

Situace v Evropě je momentálně velmi nepříznivá pro budoucnost a bohužel s tím není možnost nic udělat. Můžeme jen nadále nahlas protestovat proti utrácení lidských životů a doufat.

- Marls

Recenze

Obraz Doriana Graye

Obraz Doriana Graye jsem četla jako další knihu do povinné četby, tentokrát jsem ale předem věděla, že se nemusím bát toho, že by se kniha nedala číst.

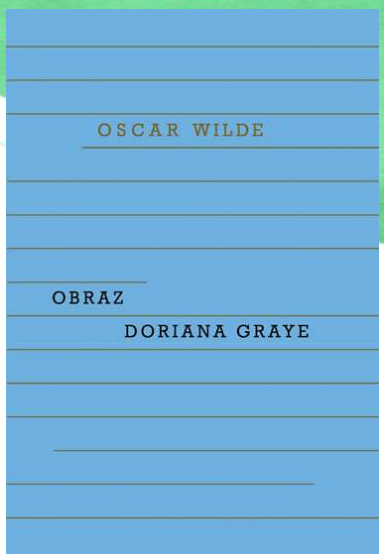

Doriana Graye jsem měla přečteného za 5 dní, do děje jsem se jednoduše dostala a čtení mě bavilo. S tímto příběhem jsem se seznámila poprvé, nikdy jsem nevěděla, o čem to přesně je. Musím říct, že jsem byla lehce zmatená tím, jak málo se tam toho doopravdy dělo. Kniha je plná filozofických myšlenek tolik, že občas převažují děj. I tak se to ale čte rychle, hlavně díky té děsivé atmosféře, které se nám dostane zhruba v polovině knihy.

Oblíbila jsem si vedlejší postavy, například Basila, malíře, který obraz Doriana stvořil. Líbilo se mi vykreslení tehdejší šlechty a autorův výsměch mnoha tradicím či myšlenkám devatenáctého století.

Další zajímavostí je, že v knize se objevují homosexuální podtóny, takže byla dříve hodně cenzurovaná.

☆

4*/5*, tuhle knížku rozhodně doporučuji přečíst jak k maturitě, tak klidně i „jenom tak.“ Myslím, že se líbí snad každému z mého okolí. :)

Kinetismus: 100 let elektřiny v umění

Výstava úzce spjatá s historií budovy na Klárově je hit.

Do Kunsthalle Praha - elektrické rozvodny

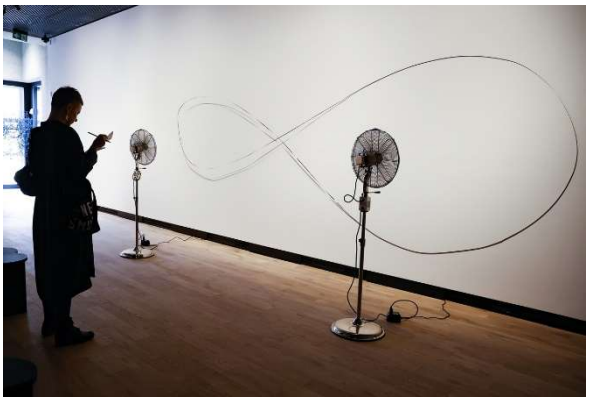

ze třicátých let - se vrací život a stojí to za to. Expozice představuje vývoj elektronického umění – od kinematografie

neboli „iluze pohybu," přes kinetiku – umění pohybu skutečného - až ke zvukovému umění, které mě okouzlilo nejvíce. Moje jediná výtka je, že v první části výstavy v suterénu jsou exponáty hodně blízko u sebe a nemají takový efekt, který by mohly mít na větším prostoru, v ostatních částech už se ale stejný problém neobjevuje. Výstava je vhodná i pro starší děti, spousta děl je interaktivních a rozvíjí fantazii. V prostoru je i kavárna, která mi nepřipadala nijak útulná, ale to v dlouhých úzkých prostorech rozvodny není jednoduchý úkol. Výstava trvá do 20. června a studentské vstupné je 150 Kč, vřele doporučuji ji navštívit, ještě jsem nepotkala nikoho, komu by se výstava nelíbila.

4/5

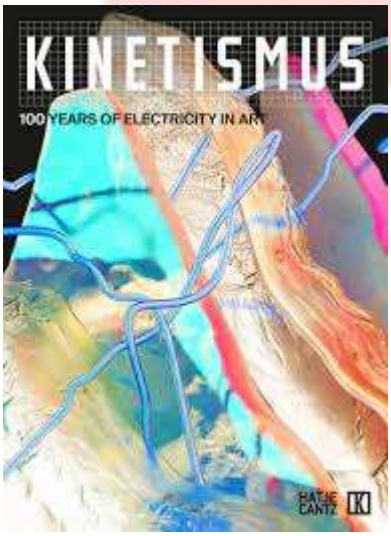

Pseudonym

Knize žánru napětí, Pseudonym od Alexandry Andrews, dávám krásných pět hvězdiček. Určitě jedna z nejlepších knih, které jsem četla za poslední dva roky v tomto žánru. Pomalejší začátek by byl zklamáním, ale knížka umístěná v knižním světě, tedy světě autorů a redaktorů, se velice snadno četla. Vtáhla mě do děje už v první kapitole a vyplivla mě šokovanou, absolutně vykolejenou a velice spokojenou na konci.

Musím uznat - a to bylo za mě snad jediným mínusem této brilantní prvotiny - že mi hlavní postava, Florence Darrowová, byla velice nesympatická. Půlku knihy jsem ji chtěla zfackovat a okřiknout, co dělá, ale díky bystrosti pera autorky jsem se s ní smířila a uznala, že její povaha je součástí knihy. Florence mi k srdci nepřirostla, ale pochopila jsem ji.

Knihu určitě doporučuji velmi často všem, kteří se rádi přemístí z reality do světa knihy a převezmou osobnost hlavní postavy se sklenkou plnou červeného vína.

Venom: Carnage přichází

Venom: Carnage přichází je film podle komiksů od vydavatelství Marvel Comics z října roku 2021. Jedná se o pokračování filmu Venom (2018). Film nadále sleduje soužití novináře Eddieho Brocka (Tom Hardy) s jeho symbiontem Venomem a zároveň jeho vztah s bývalou přítelkyní. Do příběhu vstupuje vrah Cletus Kasady (Woody Harrelson), který čeká na trest smrti. Vše se vymkne kontrole, když do Kasadyho vstoupí část Venoma

– Carnage – a prchá z vězení za svou milovanou Shriek (Naomie Harrisová). Společně za pomoci Carnage si užívají společného života. Zároveň Carnage cítí potřebu zabít Venoma a dochází tak mezi nimi k souboji.

První díl Venoma se stal jedním z mých nejoblíbenějších filmů vůbec, a i toto pokračování potěšilo mé fanouškovské srdce. Můj oblíbený herec Tom Hardy celému filmu dává humornou atmosféru a Eddie s Venomem se dostávají do vtipných, někdy i vážných konfliktů, které nakonec stejně vyřeší, protože jsou nerozlučná dvojka. Na obou filmech mě vždy nejvíce dojímá to jejich silné pouto, které se proměnilo z počáteční vzájemné nenávisti. Romantická linka, kde Eddie stále miluje svou bývalou přítelkyni, která je ale zasnoubená, mě zklamala, protože jejich vztah nebyl bohužel obnoven. Vizuální efekty si nemohu vynachválit, Venom i Carnage jsou schválně zpracováni jako nechutné obludy, což přidává filmu strašidelný nádech a asi bych to citlivějším jedincům nedoporučila. Pokud máte rádi Marvel, vtipné filmy s trochou akce a nevadí vám příšery, vřele vám tento film doporučuji.

5/5

The Secret History

Kniha The Secret History (vydaná i v češtině jako Tajná historie) od Donny Tartt vypráví neobvyklý příběh o vraždě

z pohledu skupinky vrahů. Nesoustředí se na to, kdy zabil, ale proč zabil. Originální, že? A také je to má oblíbená kniha. Žádná z postav není plochá ani černobílá, všechny mají své důvody, klady a zápory, a všechny jsou brilantně vypsané a vytvořené. Nemohla jsem si ani vybrat svou oblíbenou nebo nejméně oblíbenou postavu – všechny měly něco do sebe. Každá metafora, hláška, dialog i zápletka je promyšlená dopředu a dává příběhu novou dimenzi.

Prostředí a doba je umně vybraná a popsaná, perfektně sedí k ději knihy. Každá věta je malé umělecké dílo a žádné slovo není zbytečné, což je vzhledem k délce knihy výjimečný úkaz. Plus, jen se koukněte na tu krásnou minimalistickou obálku.

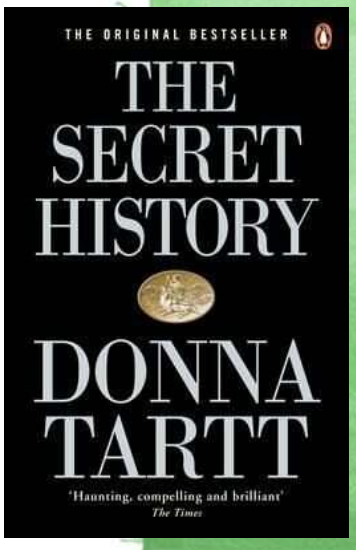

Doporučuji všem, kdo chtějí mít novou obsesi ve své knihovně nebo chtějí zkusit delší knihu, která je nezačne ubíjet po dvě stě stranách – budete jen chtít číst dál.

5/5

Evžen Oněgin - Alexandr Sergejevič Puškin

Veršovaný román Evžen Oněgin patří k nejdůležitějším klasikám ruské literatury a romantismu celkově. Představuje nám postavu zbytečného člověka, Evžena Oněgina, a mimo jiné jedná o realitě a fikci, o našich klamných představách. Oněginova postava pro mě byla velice zajímavou. Příběh je velmi tragický a zároveň plný krásy. Nabízí spoustu pasáží, nad kterými se člověk musí pozastavit a v knize mám také hodně částí poznamenaných. Většinou nečtu veršované romány, protože se u nich hůře soustředím, ale u této knihy žádný podobný problém nenastal. Puškinův jazyk je nádherný a zároveň dobře srozumitelný.

Právě díky zajímavým postavám a stylu psaní pro mě je kniha tak zapamatovatelná. Zaujaly mě jejich vztahy i rozdílné povahy a motivy. Oněgin i Taťána měli velmi osobité hlasy a rozlišné povahy.

Kniha stále patří mezi moje oblíbené klasiky a rozhodně doporučuji všem, kteří chtějí začít číst podobnou literaturu.

4,5*/5*

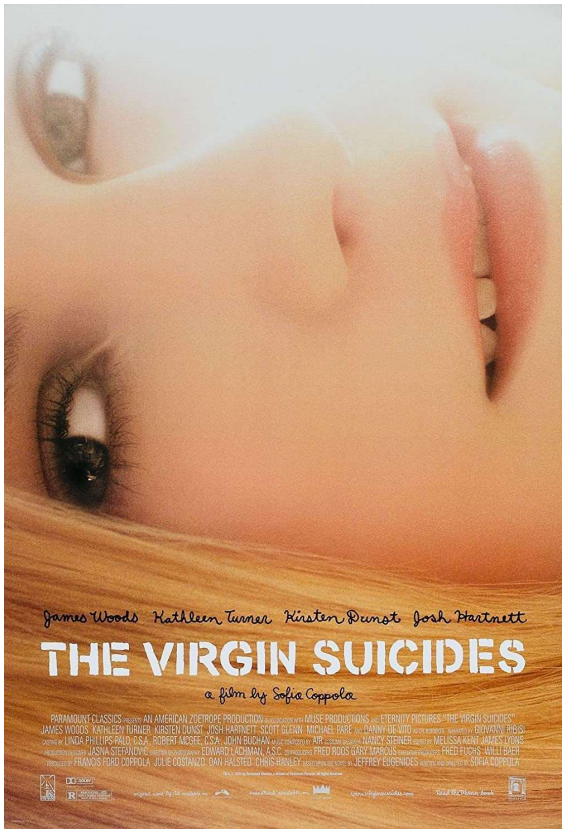

Sebevraždy panen

V této recenzi zhodnotím film Sebevraždy panen, založeném na stejnojmenné knize od Jeffreyho Eugenida.

Film vypráví o skupině kamarádů, kteří se stanou posedlí pěti sestrami - Cecilií, Lux, Bonnie, Mary a Therese - žijícími s přísnými a pobožnými rodiči v typickém domově americké rodiny střední třídy. Sestry jsou mladé a krásné, nikdo z nich nemůže odtrhnout zrak a jak již název napovídá, spáchají sebevraždu.

Zajímavý příběh ve Vás vyvolá mnoho otázek. Co dívky, s napohled perfektním životem, dovedlo k sebevraždě? Byl to vážně jen záhadný čin bez odpovědi, anebo výkřik o pomoc? Je rodinná idylka, kterou by se nikdo neodvážil zpochybnit, vážně tak dokonalá? Milovali chlapci doopravdy dívky, jak na konci filmu zdůrazňují?

Líbí se mi, že se děj odehrává z pohledu chlapců. Získáme tak opravdový obrázek o tom, jak dívky vidí ve skutečnosti. Už od začátku pro ně sestry nejsou nic víc než objekty jejich fantazie.

Je zřejmé, že chlapci necítili k sestrám skutečnou lásku. Přitahovala je jejich krása, ne ony samy. Byla to láska k jejich tělu, zaměněna za něco víc.

Film velmi dobře vyobrazuje obsesivní rodiče sester. Co považovali za rodičovskou lásku a opatrnost, byla ve skutečnosti jen touha po kontrole.

Film bych doporučila všem, zaměřuje se na několik problematik najednou, každý si určitě najde své.

Spider-Man: Bez domova

Spider-Man: Bez domova je film z roku 2021, který navazuje na předešlé Spider-Man a Marvel filmy. Film se mi líbil právě v tom, že děj byl velmi překvapivý a měl zajímavé plot twisty a problémy, které se postupně nabalovaly. Nejlepší na filmu byly zajímavé a propracované postavy včetně záporáků i hrdinů a to, že děj byl poutavý od začátku až do konce. Narozdíl od ostatních Spider-Man filmů s Tomem Hollandem se děj soustředí pouze na Spider-Mana a ne na další postavy z Marvelu, jako je například Iron Man. Film působí mnohem více osobně a emočně a fanoušci mají konečně možnost se se Spider-Manem spojit na nějakém hlubším levelu, protože se ve filmu řeší i nějaké hlubší otázky.
V některých částech film působí více temněji, než Spider-Mana většinou známe, což mu dodává na lidskosti. Není to sice nejlepší film na světě, ale je to rozhodně pokrok s porovnáním s předešlými filmy. Film doporučuji komukoliv a dávám mu 5/5.

Dámský bavlněný underbust korzet HiGERMAN

Černý underbust (korzet pod prsa) ze stoprocentní bavlny od značky HiGerman je pátým a nejnovějším kouskem v mojí sbírce a zatím vede na plné čáře. Materiál je pevný a prodyšný, nemačká se a barva je krásně sytá. Korzet je vyztužený zhruba dvaceti ocelovými kosticemi, které se přizpůsobí

tělu, ale z dlouhodobého hlediska drží svůj tvar a nedeformují se. Zároveň jsou do těla korzetu všité naprosto precizně, takže nikdy nevylézají a nedloubou. Střih je správně tvarovaný, takže vykouzlí krásné křivky i při minimálním stažení, zároveň je na něm ale hodně poznat, že jde o konfekční kousek a ne o korzet šitý na míru. Velkým plusem je tedy dodatečné šněrování na bocích, které je nejen efektní detail, ale zároveň umožňuje personalizovat si poměr pas/boky korzetu

podle vašich proporcí. Objednávala jsem ho online přes Etsy, takže jsem měla obavy z kvality i výběru velikosti, ale obojí se ukázalo jako neopodstatněné. Přes přehlednou tabulku i s návodem na výběr by bylo těžké objednat špatnou velikost, a kvalita kousku je nediskutovatelná. Za mě 4/5, jednu hvězdičku strhávám za delší čas doručení a lehké odstávání korzetu na žebrech, které je způsobené čistě tím, že nebyl dělán na moje tělo, ale konfekčně.

All for the game: The Foxhole court

Kniha od ruské autorky Nory Sakavic, kterou lze bohužel najít pouze v angličtině, mě naprosto uchvátila. Odehrává se ve sportovním prostředí a točí se kolem vymyšleného sportu Exy – kombinace lacrossu a amerického fotbalu. Hlavní hrdinové jsou vysokoškolský tým hráčů, který má ve světě jméno – bohužel ne úplně pozitivní. Členové týmu jsou totiž lidé sebraní z naprostého dna života, dá se dokonce říct, že jsou to, co by dnes spoustu lidí nazvalo spodinou společnosti. Kniha otevřeně mluví o závislosti na drogách a trestných činech, jako jsou vražda nebo prostituce a vykresluje vztahy mezi naprosto zničenými mladými dospělými, kteří si mysleli, že jejich život už nemá směr, když je nalezl trenér týmu. Nedá se říct, že by kniha na čtení nebyla příjemná, ale rozhodně si troufnu říct, že jsem v ní nenašla komfort. Je v ní totiž naprostý opak, téma je náročné, těžké a hlavní hrdina působí v jednu chvíli dojmem zlomeného dítěte a v druhou jako někdo, kdo v sobě roky potlačoval zlost na celý svět. Knihu jsem musela číst s přestávkami, jelikož se mi z některých témat udělalo vyloženě zle. Tím se ale nikoho nesnažím odradit od čtení, právě naopak. Čtení vás nenechá chladnými a je to výstup z komfortní zóny, který by každý alespoň jednou měl zkusit.

Stanislav Mráz – Edice „dramatické texty“

Co Vás upoutá jako první bude dozajista to, že je kniha krásně graficky zpracovaná. Obálka knihy budí dojem starších knih vydaných na počátku 20. století. Nemá ale pevnou vazbu, pouze desky z tvrdšího papíru. Je velmi decentní, ale vkusná. Použití dvou barev – černé a „přírodní“ krémově bílé příjemně lahodí oku. Na přední straně se nachází rámeček se jménem

autora a názvy jednotlivých dramat. Okolí rámečku je zdobeno drobnými obrázky, karikaturami, které vyplňují veškeré volné místo. V dolní části se nachází název nakladatelství, v tomto případě *Větrné mlýny*. Kniha pochází z jejich edice „dramatické texty“, jako svazek číslo 5 z roku 1997. Text na hřbetu knihy je velmi stručný, ale výstižný – „Mráz.“. Na zadní straně si můžeme díky podobizně Stanislava Mráze alespoň trochu představit, jak mohl vypadat. Pod ní si můžeme přečíst o jeho životě.

Zajímavým detailem jsou písemné fragmenty o jeho životě, které jsou trochu skryté na vnitřní straně obálky. Samotný text je už velmi jednoduše graficky zpracován. Kniha se mi velmi líbí a řekla bych, že nakladatelství odvedlo velmi dobrou práci. Vzhled odpovídá obsahu. Grafika se bude stylově pravděpodobně líbit čtenářům, na které cílí.

Skleněný trůn – S. J. Maas

Celaena Sardothien byla od raného věku vychovávána a trénována k jedinému – zabít. Už jako náctiletá se stala nejobávanějším nájemným vrahem v celém království. Jenže v sedmnáctém roku jejího života byla zrazena a poslána do solných dolů, kde si měla odpykat trest za všechny prohřešky. Po roce se objeví šance být zase svobodná v podobě korunního prince, který hledá bojovníka, který by ho reprezentoval v turnaji o post králova bojovníka. Pokud zvítězí, dostane po několika letech služby svobodu. Musí se tedy utkat s dalšími třiadvaceti lidmi – vrahy, zloději a nezvladatelnými vojáky, ale také se záhadnými úmrtími svých protivníků.

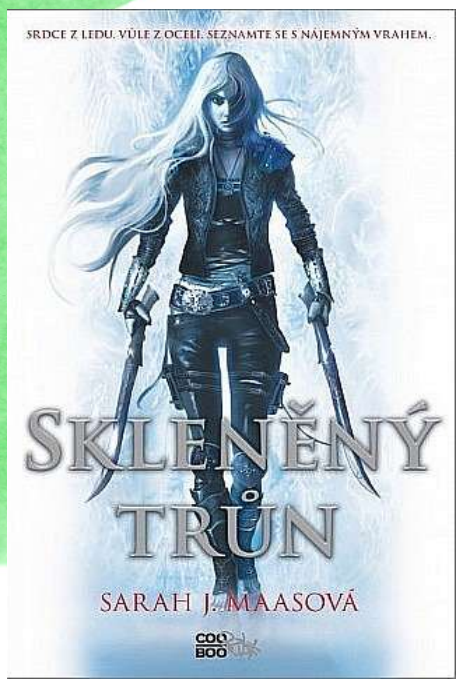

Kniha je úžasná. Poutavě napsaná, chytlavá. Autorka za sebou má již vícero knižních sérií, a i když je tato kniha jednou z prvních, není to skoro poznat. Postavy jsou dobře propracované, mají růst a stavba světa je vymyšlená do detailů, stejně tak politika

a zápletka. Děj se stává stále poutavějším a poutavějším, jak postupujete v příběhu a knihách. Celá tato série má osm knih a rozhodně stojí za přečtení.

Řev - Cecelia Ahern

Třicet žen, třicet příběhů... A každý je jedinečný. Každý jeden příběh se zajímá o jinou problematiku, většinou lidskoprávní, a oslovuje čtenáře jemným a nenuceným způsobem. Inspirativním, myšlenky provokujícím, nevšedním způsobem. To vše vám může nabídnout tato kniha. 4/5

REDAKCE ČASOPISU QR

ŠÉFREDAKTORKA
Dominika Kolenčíková

ZÁSTUPCI
Antonie Žáková
Ema Rigo

GRAFIKA
Anna Červová

KOREKTURA
Eliška Hrubešová
Hana Matochová

REDAKTOŘI A REDAKTORKY
Dominika Kolenčíková, Antonie Žáková, Ema Rigo, Anna Červová, Eliška Hrubešová, Hana Matochová, Magdaléna Hlaváčová, Maeve Byrne, Helena Sofie Čechová, Helena Rybáříková, Aneta Hudcová, Lukáš Prchal, Tereza Netíková

ukrajinská kultura: